

ἐπιθυμίας, καθ' ἕλκας τὰς εὐχὰς ἡμῶν. Ὁμοῦ ἐφρονέουσαν δύο βασιλικὰς τίγρεις. Μεθ' ἧ μοι εἶπεν «Εἶσαι μαχητὴς πλήρης ἀνδρείας.» Καὶ οὐδέποτε ἔπαινος μὲ κατέστησε τόσω ὑπερήφανον. »

Μετὰ τὸ ἄσμα τοῦτο τὸ παράδοξον, ἀλλὰ τὸ πλήρες ἀφελείας, ἰδοὺ τέσσαρες μελωδίαι ὅλως διαφόρου χαρακτήρος, ἐν αἷς ἡ ἀβρότης τοῦ αἰσθήματος ἀμιλλάται πρὸς τὴν ἀφελείαν τοῦ εἶδους.

Β'. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ μνηστήρος.

« Δὲν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βράχου ἵνα ἴδῃ τὸν δρόμον, δι' οὗ θέλω ἔλθει; Φεῦ! πόσους κόπους εἰσέτι θὰ ὑπομείνῃ ὁ ἵππος μου, ὅπως μὲ φέρῃ πλησίον αὐτῆς! Διὰ ν' ἀποβάλλω τὰς σκέψεις μου, ἄς πῶ ὀλίγον ἐκ τοῦ χρυσοῦ μου κυπέλλου, διότι ἀντὶ νὰ ἐκπλήξω τὴν μνηστὴν μου σήμερον, θὰ δυνηθῶ νὰ χαιρετίσω αὐτὴν αὔριον.

« Δὲν ἀνῆλθεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἵνα ἴδῃ, εἰ δὲν ἔρχομαι ἀκόμη; Φεῦ! διὰ τί ὁ ἵππος μου δὲν ἔχει πτέρυγας, δὲν ἔχει πτέρυγας νὰ πετάξῃ! Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς δὲν διεγείρει τὸ ἀνάσθητον τετράπουν. Διὰ νὰ παύσω τὴν λύπην μου, ἄς κανώσω ὀλίγον τὸ χρυσοῦν μου κύπελλον· καὶ σὺ, μνηστὴ μου, εἰ δὲν μὲ βλέπῃς εἰς τὰς ἀμυδράς λάμπεις τῆς ἐσπέρας ἐρχόμενον, εἶθε τοῦλάχιστον νὰ αἰσθανθῆς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, ὅτι πλησιάζω.

« Δὲν ἀνέβη ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἴκου, ἐπὶ τῆς στέγης τῆς κεκοσμημένης διὰ χαλκίνων κωδωνίσκων, ὅπως ἴδῃ ἔτι τελευταῖον; Οἱ συστρατιῶται κοιμῶνται ἤδη ἐγγὺς τῶν ἵππων αὐτῶν τῶν πλαγιασμένων ἐπὶ τοῦ χόρτου. ὦ! διὰ τί δὲν δύναμαι, ὡς ἡ πτῆσις τῶν πτηνῶν, ἢ ὡς ὁ τῆς ἐσπέρας ἀνεμος, νὰ διζτρέξω ταχέως τὰ πεδιάδας! Ἀλλ' οἴμοι! ὀφείλω νὰ ὑπομείνω. Ὅθεν κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ὦ μνηστὴ μου. Θέλω νὰ σ' ἐξυπνίσω αὔριον κατὰ τὴν πρώτην λάμψιν τῆς ἡμέρας

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΓΙΟΓΑΦΙΚΑ.

Ὁ Ἅγιος Τάφος κατατρέχεται παρὰ τῶν ἀδελφῶν Δάκων, διότι εἶναι Γραικὸς καὶ οὐχὶ Δακικὸς, κατατρέχεται καὶ παρὰ τινῶν θερμῶν τῆς Ῥώμης ὀπαδῶν ἐκ τῶν φίλων Γάλλων (παρ' ὧν ἐπροσμένναμεν καὶ προσμένομεν ἄλλα), διότι ἀνήκει τοῖς σχισματικοῖς Γραικοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἀγίοις Φραγκισκάνοις καὶ Γεζουΐταις, οἳ τινες αἰωνίως ταράττουσι τὸν κόσμον, μέχρις οὗ ὑποτάξωσιν αὐτὸν τῷ ἱεροκοσμικῷ ἡγεμόνι καὶ κοσμοκράτορι, καθ' ἃς τρέφουσι ἐλπίδας μανιωδῶς ἐνοχλοῦντες καὶ βλάπτοντες τὴν κα-

θολικὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, πάσχουσαν διὰ ταῦτα πρὸ πολλοῦ καὶ ὀδυρομένην.

Οἱ σχισματικοὶ οὗτοι κληρικοὶ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν οὐδέποτε σωφρονίζονται μέχρις οὗ οἱ φίλοι Ἴταλοι ἐλευθερώσωσι τὴν Ῥώμην, συμπραττούσης εὐγενῶς εἰς τοῦτο καὶ τῆς φίλης Γαλλίας κατὰ τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τε Γαλλικῆς πολιτικῆς, ὀρθῶς νοουμένης, καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ γενικῶς. Τὸ σχίσμα ἐγέννησεν ἡ Ῥώμη, ὡς πασίγνωστον.

Κατὰ τὸ 1810 ἐμπρησθεὶς ὁ ἅγιος Τάφος, ἀνωκοδαμήθη ὑπὸ τῶν Γραικῶν, οὐδενὸς ἀντιποιοῦμένου τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπὶ τῆς Γραικικῆς ταύτης κτήσεως, εἰμὴ μόνον τῶν ἀδελφῶν Ἀρμενίων, ἀγνωοῦμεν διὰ τίνων λόγων καὶ ἐπιχειρημάτων. Σήμερον δὲ ἀντιποιοῦνται τὸ δικαίωμα τοῦτο οὐ μόνον οἱ Γάλλοι καὶ Ῥῶσσοι καὶ Ὀθωμανοὶ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς Ῥώμης ἀνήσυχος Πατριάρχης, ὁ τὰς τόσας ἐξ ἀρχῆς ἀνησυχίας προξενήσας τῷ κόσμῳ.

Fontana di dolori, albergo d' ira,
Scuola d' errori e tempo d' eresia,
Gia Roma, or Babilonia falsa eria,
Per cui tanto si piagne si sospira,
O fucina d' inganno, o prigione d' ira,
Ove il ben more il mal si nutre e eria.

Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος δὲν προοδεύει πάντοτε εἰς τὸ βέλτιον, ὡς νομίζουσι πολλοὶ, ἀλλὰ καρκινικῶς καὶ εἰς τὸ χειρόν, ἀπόδειξις δὲ τὸ Παρίσιον, ὅπου αἱ ἰδέαι τῆς θρησκευτικῆς ἀνοχῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ νοῦς ἦσαν ἰσχυρότεραι καὶ ἐπικρατέστεραι πρὸ τινῶν ἐτῶν. Σήμερον τὸ Παρίσιον ἱεροκρατούμενον ὀπωσοῦν παραδόξως κατὰ κακὴν μοῖραν καὶ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν, προσβάλλει παντοῦ κατὰ τὸ παπιστικὸν σύστημα τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἐκκλησίας μᾶλλον ἢ ἥττον, ἰδίως δὲ τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸν ἑλληνισμόν, καίπερ σωζομένης πάντοτε ἐν τῇ γενναίᾳ Γαλλίᾳ μερίδος τινός, μικρᾶς πολιτικῶν φιλελευθέρων καὶ φιλελλήνων κατακρινόντων πιστῶς τὴν μισορθόδοξον καὶ ἀνθελληνικὴν γνώμην, ἀλλὰ μὴ εἰσακουομένων.

Ἄν τὸ κοινὸν τοῦ Ἁγίου Τάφου ἐκτιζεν αὐτὸν στερεότερον καὶ ἀσφαλέστερον πρὸ ὅθ' ἐτῶν, ὅτε ἐκάη, δὲν εἶχομεν σήμερον τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας παρὰ τοῦ μὲν καὶ τοῦ δέ. Πολλάκις οἱ ἡμέτεροι καὶ πάλαι καὶ νῦν ἔδειξαν οὐκ ἐλίγην ἑλλειψιν προνοίας καὶ προοικονομίας εὐστόχου ἐπὶ σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων.

Πρὸ δύο ἤδη ἐτῶν συνεφώνησαν τὴν ἐπισκευὴν τοῦ Ἁγίου Τάφου κατὰ τὸ νῦν ἀπαρραλλιάκτως σχέδιον, (ὅπερ ῥητὸς ὄρος τῆς συμφωνίας), αἱ τρεῖς αὐταὶ δυνάμεις, Τουρκία, Ῥωσσία καὶ Γαλλία, παραγκωνίζουσαι ἀδίκως καὶ παραλόγως τὸν μακαριώ-

τακτον Πατριάρχην τῶν Ἱεροσολύμων, ἕστις ὑπέσχετο πάντοτε τὴν τελείαν τοῦ ἁγίου Τάφου ἐπισκευήν. Μηχανικοὶ διωρίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν εἰρημένων δυνάμεων, ἀλλ' εἴτε παρὰ γνώμην, εἴτε κατὰ γνώμην κρυφῆν τοῦ Παρισίου, ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις Γαλλικὸς πρόξενος, προτεινὼν καινοτομίας ἀπαραδέκτους, ἐμπόδισεν ἕως τώρα τὴν ἐπισκευήν, καὶ ταῦτα ἐναντίον τῶν ἐπισήμων ὀδηγῶν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Τώρα σκευωρεῖ ὁ Πάπας ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐπισκευῆς, ἀναμφιδόλως οὐχὶ δι' ἄλλον τελικὸν σκοπὸν, εἰμὴ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ ἁγίου Τάφου καὶ ἴσως τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, χρείας τυχούσης.

Κατὰ τὸ χριστιανικὸν καθήκον ἡμεῖς θεωροῦντες φιλικώτερον πάντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, καὶ τοὶ διαφέροντας κατὰ τὸ δόγμα, καὶ μὴ ἀκολουθοῦντες κατὰ τοῦτο τὴν Παρισινήν μισαλλοδαξίαν, οὐσαν καὶ μισελληνικὴν σήμερον τόσον παραλόγως, δεχόμεθα τὸν μακαριώτατον τῆς Ρώμης Πατριάρχην ἐν τῇ ἀνατολῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν ἐνν παραιτήσῃ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ δώσῃ τὰς δεούσας ἐγγυήσεις περὶ τῆς ὀφειλομένης πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἀνοχῆς καὶ ἀρμονίας χριστιανικῆς.

Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι καὶ ἂν ἐδρεύῃ ἐν Παλαιστίνῃ ποτὲ ὁ μακαριώτατος Πάπας, οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἐπεμβάσεως εἰς τὰ πράγματα καὶ ἔργα τοῦ Ἱεροσολύμων κανονικοῦ Πατριάρχου καὶ τὰς κτήσεις τῆς Ὀρθοδόξου Γραικικῆς ἐκκλησίας. Οὕτως ἡσυχάζοντος αὐτοῦ πρὸ πάντων καὶ μὴ ἀδικούντος τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς ἐκκλησίας, εὐρεθήσεται ποτὲ ὁ ἐπιτηδειότερος καὶ κανονικώτερος τρόπος τῆς εὐκαταίας ἐνώσεως πασῶν τῶν Χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἄνευ τῶν ἀντιθέτων μέσων, βίας καὶ δόλου, ἀλλὰ διὰ τοῦ κανονικοῦ λόγου καὶ ἐπὶ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν.

Ἐν τούτοις λέγομεν αὖθις στεντορεία τῇ φωνῇ ὅτι οὔτε τοῖς Ὀθωμανοῖς, οὔτε τοῖς Ρώσσοις, οὔτε τοῖς Γάλλοις, οὔτε τῷ τῆς Ρώμης Ἱεροκοσμικῷ ἡγεμόνι ἀνέκει τὸ ἔργον τῆς ἐπισκευῆς τοῦ ἁγίου Τάφου, ἀλλὰ τῷ Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ καὶ τῇ περὶ αὐτὸν κινότητι, ἥτις πρὸς οὐδένα Χριστιανὸν αἰουδήποτε δόγματος καὶ οὐδένα ἄνθρωπον οἰαςδήποτε φυλῆς καὶ θρησκείας ἐμποδίζει ποτὲ τὴν εἴσοδον τοῦ νοῦ.

Ἡ κληρικὴ μερὶς τῶν φίλων Γάλλων μετὰ τῆς Ρώμης καὶ πάντων τῶν φανατικῶν αὐτῆς ὀπαδῶν ἀδικεῖ σήμερον ἡμᾶς ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Δακίᾳ καὶ ἀλλοῦ.

I. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 15, 1863.

Ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἐπισκεφθεὶς ὡς εἶπομεν, τὰς αὐλὰς τῆς Πετροπόλεως, τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων, καὶ τυχῶν βασιλοπρεποῦς δεξιώσεως, κατήχθη εἰς Τουλῶν, καὶ ἐκεῖθεν, κατὰ τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα, ἔμαλλε νὰ ἐπιβῇ πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο Ἰν' ἀποπλεύσῃ εἰς Πειραιᾶ. Ὅθεν αὐριον ἢ μεθαύριον θέλουσιν ὑποδεχθῆ αἱ Ἀθηναὶ τὸν Μεσίαν, τὸν ἐρχόμενον νὰ σώσῃ τὴν δύστηνον Ἑλλάδα ἀπὸ ἐπισήμων ληστειῶν, κλοπῶν, φόνων, ἐμπρησμῶν, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν παθῶν καὶ τῆς θεηλασίας τῶν μωρῶν καὶ δαιμονιοπλήκτων κεφαλῶν.

Ἡ Συνέλευσις ἐστέρησεν ἐπὶ δεκαετίαν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τοὺς πρώην ὑπουργοὺς Α. Μιαούλην, Δ. Βότσαρην, Ε. Σίμον, Α. Κουντουριώτην, Χ. Χρηστόπουλον καὶ Μ. Ποτλῆν. Κατεδέκασε δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν φρικτοτάτην ταύτην τῶν ποινῶν, γενομένη αὐτῇ κατήγορος καὶ δικαστῆς, ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διαδικασίας. Περὶ τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης ἀποφάσεως, ζημιούσης πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν ὑπὲρ Ἑλλάδος δόξαν, ἐλάλησαν ἄλλοι δεόντως.

Ὁ Μ. Ποτλῆς ἄλλοτε ὑπουργὸς, διακεκριμένος νομομαθὴς καὶ ἀγαθὸς πολίτης, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Κ. Γ. Ράλλη εἰς τὴν διόρθωσιν καὶ ἐκδοσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συγγραφῶν, ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ. Οἱ καταδικάσαντες αὐτὸν θέλουσι χαρεῖ ὅτι ἐσώθη ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ὑπουργοῦ λυμεῶνος· κατὰ τὴν γενικὴν ὁμῶς συνείδησιν, τῆς ὁποίας τὰς ὑπαγορεύσεις δὲν κατώρθωσαν ν' ἀποφύγῳσιν ἀναγγεῖλασαι τὸν θάνατόν του οὔτε αἰθρασύτερον ὑβρίσασαι ἄλλοτε τὸν ἀποθανόντα ἐφημερίδες, ἢ πατρὶς ἀπώλεσε πολίτην οὐ μόνον πεπαιδευμένον, ἀλλὰ καὶ φιλοπάτριδα. Ὅπως δὲ μὴ παραβαίνωμεν καὶ τὰς στοιχειωδεστέρας ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης ἀνάγκη νὰ μὴ λησμονῶμεν ποτὲ ὅτι ὁ βίος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶναι ὡς τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγῆς, οὐ τινος ἡ λύσις ἀπόκειται εἰς τὸν χρόνον. Τὸ 1844 ἔτος, τὸ ὑπουργεῖον, οὐ τινος μέλη ἦσαν ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Τρικούπης, ὁ στρατηγὸς Λόντος καὶ ὁ Ρόδιος ἐστιγματίσθη ὡς ἀποτρόπαιον ὑπὸ τῆς τότε Βουλῆς, ἀποστρεφάσης τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁμῶς ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος ἀπέδειξεν ὅτι, εἰάν τις ἔπρεπε ν' ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἔπρεπε ν' ἀποστρέψῳσιν αὐτὸ οἱ στιγματισθέντες ὑπουργοὶ ἀπὸ τῆς ἀνοσίῳς ἐκείνης Βουλῆς. Ὁ χρόνος λοιπὸν θέλει ἐρμηνεύσει καὶ τοῦ Μ. Ποτλῆ